

Sygn. VPa 87/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 kwietnia 2015 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim,

Wydział V w składzie:

Przewodniczący: SSO Beata Łapińska (spr.)

Sędziowie: SSO Agnieszka Leżańska

SSR del. Urszula Sipińska-Sęk

Protokolant: st.sekr.sądowy Marcelina Machera

po rozpoznaniu w dniu 21 kwietnia 2015 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z powództwa Miejskiego Zakładu (...)

z ograniczoną odpowiedzialnością w P.

przeciwko R. I. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji powoda Miejskiego Zakładu (...)

z ograniczoną odpowiedzialnością w Piotrkowie Tryb. od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 20 marca 2014r. sygn. IV P-Pm 168/13

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu Sądowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Tryb. do ponownego rozpoznania pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania za instancję odwoławczą.

Sygn. akt V Pa 87/14

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 25 marca 2013 roku Miejski Zakład (...) Spółka z o.o. w P. wniósł o zasądzenie od pozwanego R. I. (2) kwoty 1.982,89 złotych tytułem zwrotu nienależnie pobranego wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 3 kwietnia 2013 roku Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. uwzględnił roszczenie powoda.

Sprzeciwem od nakazu zapłaty z dnia 19 kwietnia 2013 roku pozwany nie uznał powództwa i wniósł o jego oddalenie w całości. Podniósł, iż roszczenie powoda jest bezzasadne, a nadto przedawnione.

Wyrokiem z dnia 20 marca 2014 roku, wydanym w sprawie IV Pm 168/13, Sąd Rejonowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Tryb. oddalił powództwo i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 450 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Ponadto nakazał pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. kwotę 542,65 złotych tytułem nieuiszczonej opłaty od pozwu oraz zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa w toku postępowania.

Podstawę wyroku stanowiły następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu Rejonowego:

R. I. (2) został zatrudniony przez powodową spółkę w dniu 4 czerwca 1998 roku na stanowisku (...) na czas nieokreślony.

W dniu 24 maja 2011 roku pozwany złożył do powodowej Spółki wniosek o udzielenie urlopu wypoczynkowego za okres od 27 maja 2011 roku do 3 czerwca 2011 roku.

Pracodawca w dniu 26 maja 2011 roku odmówił pozwanemu udzielenia urlopu z uwagi na mające się odbyć w dniu 28 maja 2011 roku Zgromadzeniem (...).

W dniu 3 czerwca 2011 roku pozwany doręczył do pracodawcy zaświadczenie o niezdolności do pracy za okres od dnia 27 maja 2011 roku do dnia 10 czerwca 2011 roku.

W dniu 3 czerwca 2011 roku powodowa Spółka poinformowała (...) w Ł. o zamiarze rozwiązania z pozwanym stosunku pracy.

(...) w odpowiedzi poinformowała, iż nie jest legitymowana do wydawania opinii w przedmiotowej sprawie.

W dniu 14 czerwca 2011 roku pozwany wręczył pracodawcy oświadczenie o rozwiązaniu stosunku pracy bez wypowiedzenia, a następnie powodowa Spółka złożyła pozwanemu oświadczenie o rozwiązaniu stosunku pracy bez wypowiedzenia.

Za okres od dnia 27 maja 2011 roku do dnia 9 czerwca 2011 roku powodowa Spółka wypłaciła powodowi wynagrodzenie za czas choroby w kwocie 1.967,28 złotych, za dzień 10 czerwca 2011 roku wypłacono pozwanemu zasiłek chorobowy. Dodatkowo pozwana Spółka wypłaciła pozwanemu za dzień 10 czerwca 2011 roku 10% należnego zasiłku chorobowego w kwocie 15,61 złotych.

Pozwany leczył się psychiatrycznie z uwagi na zaburzenia adaptacyjne spowodowane konfliktem w miejscu pracy. Konflikt zaistniał między pozwanym a (...) powodowej Spółki.

Nasilenie konfliktów spowodowało stan niezdolności do pracy.

Pozwany w okresie niezdolności do pracy w powyższym okresie uczestniczył wyjeździe do (...) w okresie od 27 maja 2011 roku do 5 czerwca 2011 roku. Po powrocie pozostały okres zwolnienia spędził w domu.

Pismem z dnia 20 lutego 2012 roku powód powiadomił Zakład Ubezpieczeń Społecznych o możliwym nieprawidłowym wykorzystaniu przez pozwanego zwolnienia lekarskiego.

Decyzją z dnia 25 maja 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.zobowiązał R. I. (2) do zwrotu nienależnie pobranego zasiłki chorobowego za dzień 10 czerwca 2011 roku w kwocie 124,91 złotych wraz z odsetkami w kwocie 14,33 złotych.

Pozwany nie zaskarżył powyższej decyzji.

Pismem z dnia 6 lipca 2012 roku powodowa Spółka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 1.982,89 złotych.

Kolejne wezwanie do zapłaty wystosowano w dniu 24 lipca 2012 roku.

W dniu 5 marca 2013 roku powód ponownie wezwał pozwanego do zapłaty.

Wyjazd pozwanego do (...) nie wpłynął negatywnie na proces leczenia i rehabilitacji.

Dokonując ustaleń w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy uznał za wiarygodną opinię biegłego psychiatry J. B.. W jego ocenie za niedopuszczalny należało uznać wniosek dowodowy powoda po przesłuchanie w charakterze świadka L. G.. Dowód ten w istocie miał zakwestionować wnioski opinii biegłego, a ponadto zakres tezy dowodowej naruszał by tajemnicę lekarską. Bowiem świadek miał by się wypowiadać o przebiegu leczenia pozwanego. Dlatego też wniosek ten podlegał oddaleniu. Oddaleniu podlegały także wnioski dowodowe dotyczące okoliczności daty i terminu wylotu za granicę pozwanego, miejsca wylotu bowiem dotyczyły, bądź okoliczności bezspornych bądź nie istotnych dla ustaleń w niniejszej sprawie. Za zbędny wobec zupełności opinii J. B. Sąd I instancji uznał także wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu chorób wewnętrznych.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Motywuując powyższe wskazał, że w niniejszej sprawie powód Miejski Zakład (...) Spółka z o.o. w P. wniósł o zasądzenie od pozwanego R. I. (2) kwoty 1.982,89 złotych tytułem zwrotu nienależnie pobranego wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy. Pozwany odnosząc się do roszczenia powoda podniósł natomiast zarzut niezasadności roszczenia oraz zarzut przedawnienia roszczenia.

Zgodnie z art. 291 § 2 k.p. roszczenia pracodawcy o naprawienie szkody, wyrządzonej przez pracownika wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania obowiązków pracowniczych, ulegają przedawnieniu z upływem 1 roku od dnia, w którym pracodawca powziął wiadomość o wyrządzeniu przez pracownika szkody, nie później jednak niż z upływem 3 lat od jej wyrządzenia.

Powodowa Spółka poinformowała ZUS o wykorzystaniu zwolnienia lekarskiego niezgodnie z jego celem pismem z dnia 20 lutego 2012 roku. Z powództwem zaś w niniejszej sprawie wystąpiła w dniu 25 marca 2013 roku, a więc po upływie roku od powzięcia wiadomości o wyrządzeniu przez pracownika szkody. Należy wskazać, iż wiadomość taką powód musiał mieć przed dniem 20 lutego bowiem to w oparciu o tą wiedzę sporządził pismo którego treść wskazuje na konieczność uprzedniego zgromadzenia danych.

Powyższe wskazuje, iż upłynął termin wskazany w art. 291 § 2 k.p. a tym samym roszczenie powoda uległo przedawnieniu co powinno skutkować jego oddaleniem. Należy wskazać, iż powód do powyższego zarzutu nie odniósł się.

W przypadku zaś przyjęcia, iż do przedawnienia nie doszło koniecznym było ustalenie, czy zachowanie powoda było niezgodne z celem zwolnienia lekarskiego bowiem zgodnie z art. 92 § 3 ust. 2 k.p. w związku z art. 17 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa pracownik traci prawo do wynagrodzenia za czas choroby w przypadku wykonywania w okresie niezdolności do pracy, pracy zarobkowej lub w przypadku wykorzystania zwolnienia niezgodnie z jego celem.

Biorąc pod uwagę treść opinii biegłego z zakresu psychiatrii J. B. należy wskazać, iż wyjazd powoda do (...), biorąc pod uwagę charakter jego schorzenia oraz okoliczności skutkujące jego powstaniem, nie wpłynął negatywnie na proces leczenia i rehabilitacji pozwanego, a tym samym nie opóźnił odzyskania przez niego zdolności do pracy. Nie posiada więc przymiotu sprzeczności z celem zwolnienia lekarskiego, a tym samym nie może być uznany za przesłankę utraty prawa do wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy.

Dlatego też roszczenie powoda Sąd Rejonowy uznał nie tylko za przedawnione, ale także za niezasadne.

Odnosząc się do kwestii związania Sądu prawomocną decyzją administracyjną Sąd Rejonowy wskazał, iż teza ta budzi spory w doktrynie prawa postępowania cywilnego oraz w judykaturze. Istotnym jest, iż orzeczenia Sądu Najwyższego

wskazujące na takie związanie, dotyczą postępowań ściśle powiązanych z postępowaniami administracyjnymi. W decyzji na którą powołuje się powód Zakład Ubezpieczeń Społecznych wypowiedział się w kwestii prawa pozwanego do zasiłku chorobowego jednocześnie wskazując, iż w kwestii prawa do wynagrodzenia za czas choroby właściwym jest do podjęcia decyzji pracodawca. Powyższe wskazuje, iż brak jest możliwości automatycznego przeniesienia rozstrzygnięcia ZUS do niniejszej sprawy, jak to żądał powód, a konieczna jest ocena czy zachowanie pozwanego skutkowało utratą prawa do wynagrodzenia zgodnie z art. 92 § 3 ust. 2 k.p. w związku z art. 17 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił powództwo powodowej Spółki obciążając ją zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu obowiązkiem zwrotu stronie pozwanej kosztów zastępstwa procesowego, a Skarbowi Państwa poniesionych w toku postępowania wydatków.

Powyższy wyrok zaskarżyła w całości apelacją strona powodowa. Skarżąca zarzuciła wyrokowi błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, skutkujących jednostronnym i błędnym rozpatrzeniem zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegającym na:

1. Przyjęciu, że roszczenie powoda uległo przedawnieniu, albowiem w sprawie powinien mieć miejsce 3 letni okres przedawnienia określony w art. 291 § 1 k.p.c., a nie roczny okres przedawnienia wynikający z art. 291 § 2 k.p.c., albowiem powodowa spółka dochodziła zwrotu nienależnie wypłaconego wynagrodzenia chorobowego, a nie naprawienia szkody.
2. Naruszeniu zasady związania Sądu ostateczną decyzją administracyjną, albowiem przedmiotowa sprawa nie dotyczyła kwestii choroby zawodowej, lecz żądania zwrotu wynagrodzenia zasiłku chorobowego za okres zwolnienia lekarskiego, podczas którego pracownik wykorzystał zwolnienie lekarskie niezgodnie z jego celem, co wynika z ostatecznej decyzji ZUS niezakwestionowanej przez pozwanego.
3. Przyjęciu, że zwolnienie lekarskie pomimo zagranicznego wyjazdu pozwanego w okresie zwolnienia, wykorzystane zostało zgodnie z jego celem, a podróż do (...) nie wpłynęła negatywnie na proces leczenia i rehabilitacji pozwanego.
4. Oddaleniu wniosków dowodowych (...) Spółki z o.o., co doprowadziło do niemożności obrony interesów Spółki oraz miało wpływ na wynik sprawy.

Powyższe błędy poprowadziły zdaniem apelującego do oddalenia powództwa przez Sąd I instancji i naruszenia prawa materialnego, w szczególności art. 92 § 3 pkt 2 k.p., art. 291 k.p. i art. 405 i n. k.c.

Wskazując na powyższe apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie na rzecz powoda kwoty objętej pozwem wraz z kosztami procesu, bądź ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie kosztów procesu za instancję odwoławczą według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja okazała się uzasadniona i skutkuje uchyleniem wyroku i przekazaniem przedmiotowej sprawy do ponownego rozpoznania z powodu nie rozpoznania istoty sprawy.

Trafnym okazał się w szczególności zarzut błędnej wykładni przepisu art. 291 § 2 kpc poprzez jego błędne zastosowanie i przyjęcie, że dochodzone pozwem roszczenie uległo przedawnieniu.

Terminy przedawnienia zawarte są w art. 291 kp.

Zasadą jest, że roszczenia ze stosunku pracy ulegają przedawnieniu z upływem 3 lat od dnia kiedy roszczenie stało się wymagalne (§ 1).

Roszczenia pracodawcy przeciwko pracownikowi o naprawienie szkody wyrządzonej przez niego wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania obowiązków pracowniczych ulegają przedawnieniu z upływem 1 roku

od powzięcia wiadomości o wyrządzeniu szkody przez pracownika, nie później jednak niż z upływem 3 lat od jej wyrządzenia (§ 2).

Jeżeli pracownik wyrządził szkodę umyślnie to do przedawnienia roszczenia o naprawienie tej szkody stosuje się przepisy kodeksu cywilnego (§ 3).

Bez wątpienia żądanie zwrotu kwoty wynagrodzenia chorobowego jest roszczeniem ze stosunku pracy, ale w żadnym razie nie ma ono związku z odpowiedzialnością odszkodowawczą wynikającą z faktu niewykonania lub nienależytego wykonania obowiązków pracowniczych. Przepis art. 291 § 2 kp reguluje bowiem odpowiedzialność materialną pracownika za szkody wyrządzone zakładowi pracy: a) wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania obowiązków wynikających z umowy o pracę (art. 114 KP), b) w przypadku zagarnięcia mienia społecznego albo wyrządzenia szkody w inny sposób z winy umyślnej (art. 122 KP), c) za mienie powierzone (art. 124 KP).

Oznacza to, iż wbrew pogładowi Sądu Rejonowego do żądania zwrotu wynagrodzenia chorobowego będzie miał zastosowanie przepis art. 291 § 1 kp przewidujący 3 letni termin przedawnienia liczony od dnia kiedy roszczenie stało się wymagalne.

Lektura akt wykazała, iż kwota z tytułu wynagrodzenia chorobowego wypłacona została pozwanemu na jego rachunek bankowy dnia 8 lipca 2011 r. Podstawę prawną w tym zakresie stanowił przepis art. 92 KP i wynikała z faktu przebywania przez R. I. (2) na zwolnieniu lekarskim w okresie od 27 lipca 2011 r. do 10 czerwca 2011.

Poza sporem jest, iż decyzją z dnia 25 maja 2012 r. ZUS w T. zobowiązał pozwanego do zwrotu nienależnie pobranego zasiłku chorobowego na dzień 10 czerwca 2011 r. wraz z odsetkami za zwłokę. W uzasadnieniu tejże decyzji organ rentowy wskazał, iż w czasie zatrudnienia u powoda pozwany stał się niezdolny do pracy i z tego tytułu pracodawca wypłacił pozwanemu wynagrodzenie za okres orzeczonej niezdolności do pracy od 27 maja do 9 czerwca 2011 r., a następnie ZUS zasiłek chorobowy za dzień 10 czerwiec 2011 r. Z dokonanych przez organ rentowy ustaleń w okresie niezdolności do pracy pozwany odbył podróż zagraniczną do (...), co zgodnie z opinią lekarza wystawiającego zaświadczenie lekarskie naruszało wskazania w nim zawarte i było sprzeczne z jego celem. Wobec tego ZUS uznał, iż świadczenie wypłacone za dzień 10 czerwiec 2011 r. jest nienależne i podlega do zwrotu, ponieważ zwolnienie za okres od 27 maja 2011 r. do 10 czerwca 2011 r. wykorzystane było niezgodnie z jego celem.

(vide: decyzja ZUS wraz z uzasadnieniem – k. 14 -15 akt sprawy)

Z materiału dowodowego wynika nadto, iż pozwany nie zaskarżył powyższej decyzji wobec czego stała się prawomocna.

Sąd rejonowy rozpoznając przedmiotową sprawę w ogóle nie odniósł się do tej decyzji samodzielnie ustalając kwestię czy pozwany wykorzystał zwolnienie lekarskie zgodnie z jego celem.

Jeśli chodzi o kwestię związania decyzją administracyjną to nie ma przepisów przewidujących wprost związanie sądu cywilnego decyzjami administracyjnymi. Wynika to nie tylko z konstytucyjnej zasady trójpodziału władz ale i również z stanowiska Sądu Najwyższego. Zgodnie jednak z utrwalonym poglądem, sąd w postępowaniu cywilnym związany jest ostateczną decyzją administracyjną i to niezależnie od jej deklaratywnego czy konstytutywnego charakteru oraz od charakteru sprawy, w której została wydana. Oznacza to, że sąd obowiązany jest uwzględnić stan prawny wynikający z ostatecznej decyzji administracyjnej.

Przenosząc powyższe na grunt analizowanej sprawy Sąd Rejonowy oceniając ten sam okres niezdolności do pracy skutkujący wypłatą i wynagrodzenia chorobowego i zasiłku chorobowego lekceważąc stan prawny wynikający z powołanej wyżej decyzji uznał, iż istniały podstawy do wypłaty zasiłku chorobowego, czym naruszył bez wątpienia zarówno przepis art. 92 kp oraz przepisy ustawy zasiłkowej.

Wszak wynagrodzenie chorobowe nie przysługuje w przypadkach, w których pracownik nie ma prawa do zasiłku chorobowego (art. 92 § 3 pkt 2 kodeksu pracy). W związku z tym wynagrodzenie chorobowe nie przysługuje m.in. za cały okres niezdolności do pracy orzeczonej na zwolnieniu lekarskim, w trakcie którego ubezpieczony wykonywał

pracę zarobkową lub które wykorzystywał w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia (art. 17 pkt 1 ustawy zasiłkowej). Decyzja ZUS adresowana do byłego pracownika, wysłana równocześnie do wiadomości pracodawcy, jest w ocenie Sądu Okręgowego wystarczającą podstawą do dochodzenia przez pracodawcę zwrotu nienależnie wypłaconego wynagrodzenia chorobowego. Z decyzji tej bowiem wynika, że za okres tego samego zwolnienia lekarskiego, za które ZUS odmówił wypłaty zasiłku chorobowego, pracownik otrzymał wynagrodzenie chorobowe, a zatem odpadła podstawa prawna zobowiązująca powoda do jego wypłaty na rzecz pozwanego.

Fakt związania Sądu decyzją organu rentowego sprawia, iż bezprzedmiotowym było dopuszczanie dowodu z opinii biegłego lekarza. Rzeczą Sądu Rejonowego było rozpoznanie przedmiotowej sprawy w aspekcie przepisów art. 410 i następnych kodeksu cywilnego regulującego kwestię nienależnego świadczenia czego ten Sąd w ogóle nie uczynił pomijając prawidłową podstawę prawną żądania.

Zważywszy na fakt, iż instytucja bezpodstawnego wzbogacenia i nienależnego świadczenia nie jest unormowana w przepisach prawa pracy, trzeba w tym zakresie odpowiednio stosować - z mocy odesłania zawartego w art. 300 KP - przepisy Kodeksu cywilnego. Nie pozbawia to jednak podlegającego zwrotowi (na podstawie art. 405 w związku z art. 410 § 1 KC) nienależnego świadczenia jego pracowniczego charakteru. Kwestią nieuregulowaną przepisami prawa pracy jest w tym przypadku podstawa odpowiedzialności bezpodstawnie wzbogaconego z tytułu zwrotu nienależnie pobranego świadczenia pracowniczego, stąd konieczne jest jej poszukiwanie na płaszczyźnie unormowań Kodeksu cywilnego. Natomiast z uwagi na istnienie przepisów art. 291 i następnych Kodeksu pracy, zagadnienie przedawnienia roszczeń majątkowych wynikających ze stosunku pracy, w tym roszczeń zubożonego o zwrot nienależnie spełnionych świadczeń z tego stosunku, jest uregulowane w prawie pracy i nie ma potrzeby sięgania z tym zakresie do unormowań Kodeksu cywilnego traktujących o terminach przedawnienia roszczeń (art. 117 i następne KC). Art. 291 § 1 KP statuuje zaś ogólny, trzyletni termin przedawnienia roszczeń ze stosunku pracy, biegnący od dnia, w którym roszczenia stało się wymagalne.

Wymagalność roszczenia definiowana jest jako stan, w którym wierzyciel ma prawną możliwość żądania zaspokojenia przysługującego mu roszczenia. Roszczenie jest zatem wymagalne wówczas, gdy wierzyciel może żądać jego spełnienia, a dłużnik zgodnie z treścią stosunku prawnego ma obowiązek je spełnić. Możliwość żądania zaspokojenia roszczenia jest to stan potencjalny o charakterze obiektywnym, którego początek następuje w chwili, w której wierzycielność zostaje uaktywniona.

Przenosząc powyższe na grunt analizowanej sprawy powód w ocenie Sądu Okręgowego miał realną możliwość żądania zwrotu wynagrodzenia chorobowego najwcześniej z chwilą uprawomocnienia się decyzji ZUS-u w przedmiocie obowiązku zwrotu zasiłku chorobowego bezpodstawnie wypłaconego. Z tą chwilą wypłacone powodowi wynagrodzenie chorobowe stało się świadczeniem nienależnym.

Oznacza to, iż z całą pewnością dochodzone roszczenie nie uległo przedawnieniu, a rzeczą Sądu I instancji ponownie rozpoznającego sprawę będzie ocena żądania powoda właśnie w aspekcie przepisów art. 410 i następnych KC, a w szczególności, mając na uwadze, iż od daty wypłaty spornego wynagrodzenia do dnia wytoczenia powództwa upłynęły prawie 2 lata czy po stronie pozwanego istnieje obowiązek zwrotu świadczenia czy też zachodzą okoliczności wyłączające żądanie zwrotu świadczenia, wymienione w art. 411 KC lub jego wygaśnięcia (art. 409 KC).

W tym zakresie Sąd dopuści dowody zgłoszone przez strony i oceni je w aspekcie powołanych wyżej przepisów rozpoznając tym samym istotę sporu.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 4 kpc uchylił zaskarżony wyrok przekazując sprawę do ponownego rozpoznania.